

(กสม. แลงข่าวเด่นประจำสัปดาห์ ครั้งที่ 27/2568)

กสม. ชี้อดีตผู้บริหารบริษัทใหญ่ได้รับการรักษาพยาบาลและการปฏิบัติที่ดีกว่าผู้ต้องขังรายอื่น

เป็นการเลือกปฏิบัติ แนว ตร. – ราชทัณฑ์สอบข้อเท็จจริงดำเนินการตามกฎหมาย

- ตรวจสอบกรณีพิพาทการออก น.ส.ล. ที่สาธารณประโยชน์ จ.สุราษฎร์ธานี ทับที่ทำกินชุมชนไทดำ
หน่วยงานเร่งรัดวัดสอบเขตที่ดินและไม่บังคับขับไล่ชุมชนจนกว่าจะได้ข้อยุติ

วันศุกร์ที่ 15 สิงหาคม 2568 เวลา 10.30 น. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) โดยนายสันต์ ภัยหลิกี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และนายจุมพล ขุนอ่อน รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แลงข่าวเด่นประจำสัปดาห์ครั้งที่ 27/2568 โดยมีวาระสำคัญดังนี้

1. กสม. ชี้อดีตผู้บริหารบริษัทใหญ่ได้รับการรักษาพยาบาลและการปฏิบัติที่ดีกว่าผู้ต้องขังรายอื่น
เป็นการเลือกปฏิบัติ แนว ตร. – ราชทัณฑ์สอบข้อเท็จจริงดำเนินการตามกฎหมาย

นายสันต์ ภัยหลิกี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เปิดเผยว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้รับเรื่องร้องเรียนจากกลุ่มผู้เสียหายจากหุ้นกู้บริษัทสตาร์ค คอร์เปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) เมื่อเดือนสิงหาคม 2567 ระบุว่า ผู้ร้องเห็นว่าการเลือกปฏิบัติอันเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ต้องขัง จากกรณีที่ดินจำพิเศษกรุงเทพมหานคร (ผู้ถูกร้องที่ 1) ได้ส่งตัวอดีตผู้บริหารและผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทฯ ซึ่งเป็นจำเลยในคดีทุจริตและฉ้อโกง ไปรักษาตัวกับทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ (ผู้ถูกร้องที่ 2) โดยให้เหตุผลว่าเป็นผู้ป่วยกลุ่มเปราะบาง 608 จากที่ได้ฉีดสีเพื่อตรวจหาโรคหัวใจและมีประวัติการรักษาโรคซึมเศร้า ต่อมาผู้ถูกร้องที่ 2 ตรวจพบก้อนเนื้อบริเวณอวัยวะ จึงได้ส่งตัวอดีตผู้บริหารไปรักษาตัวกับโรงพยาบาลตำรวจ (ผู้ถูกร้องที่ 4) โดยพักรักษาที่หอผู้ป่วยพิเศษ ชั้น 14 เป็นระยะเวลาเกือบ 30 วัน ก่อนที่กรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกร้องที่ 3) จะประสานงานกับผู้ถูกร้องที่ 4 เพื่อรับตัวกลับมารักษาตัวกับผู้ถูกร้องที่ 2 อย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้น ขณะที่อดีตผู้บริหารถูกควบคุมตัวไปศาลอาญา ผู้ร้องสังเกตเห็นว่าถูกพันนาการน้อยกว่าผู้ต้องขังรายอื่น จึงขอให้ตรวจสอบ

กสม. ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากทุกฝ่าย หลักกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 บัญญัติว่าบุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องอายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม หรือเหตุอื่นใดจะกระทำได้

กรณีตามคำร้องมีประเด็นที่ต้องพิจารณาแยกเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรก ผู้ถูกร้องที่ 1 – 4 ได้ให้การดูแลรักษาอดีตผู้บริหารรายดังกล่าวดีกว่าผู้ต้องขังรายอื่น ซึ่งถือเป็นการเลือกปฏิบัติ หรือไม่ จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2567 เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร (ผู้ถูกร้องที่ 1) รับตัวอดีตผู้บริหารเข้ามาและตรวจคัดกรองเบื้องต้นพบว่า มีโรคหัวใจและไขมันในเลือดสูง และในวันเดียวกันผู้ต้องขัง

มีอาการเจ็บหน้าอก เรือนจำฯ จึงส่งตัวไปยังทันตสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ (ผู้ถูกร้องที่ 2) โดยแพทย์ให้สังเกตอาการที่สถานพยาบาลเรือนจำก่อน ต่อมาได้ประเมินอาการพบปัญหาทางสภาพจิตรุนแรงจึงรับไว้เพื่อสังเกตอาการ หลังจากนั้นพบว่าผู้ต้องขังอดีตผู้บริหารรายดังกล่าวมีอาการปวดอัมพาตและจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด แต่ทันตสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์มีข้อจำกัดในการวินิจฉัยอย่างละเอียดเพื่อทำการผ่าตัดเฉพาะก่อนเนื้อออกและไม่มีวิสัญญีแพทย์ จึงต้องส่งตัวผู้ต้องขังไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจ (ผู้ถูกร้องที่ 4) ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่า กสม. เห็นว่าการดำเนินการในขั้นนี้เป็นการคุ้มครองสิทธิในการได้รับบริการสาธารณสุขต่อผู้ต้องขังและสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของผู้ต้องขังตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ตามสมควรแล้ว จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

เมื่อพิจารณาต่อไปในห้วงเวลาที่โรงพยาบาลตำรวจ (ผู้ถูกร้องที่ 4) รับตัวอดีตผู้บริหาร ไว้ดูแลรักษา และให้พักรักษาตัวที่ห้องพิเศษชั้น 14 อาคารมหาภูมิพลราชานุสรณ์ 88 พรรษา ตั้งแต่วันที่ 23 เมษายน 2567 รวมระยะเวลา 29 วัน โดยไม่ได้จำหน่ายตัวภายหลังที่มีการผ่าตัดเสร็จสิ้น เห็นว่าเนื่องจากแผลผ่าตัดยังมีเลือดไหลและติดเชื้อ ต้องมีการเปิดแผลเพื่อทำแผลและระบายเลือด ถือเป็นเหตุอันสมควรที่ผู้ต้องขังอดีตผู้บริหารรายดังกล่าวจะได้รับการดูแลรักษาจากผู้ถูกร้องที่ 4 ตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานวิชาชีพแพทย์อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาจากกฎกระทรวงการส่งตัวผู้ต้องขังไปรักษาตัวนอกเรือนจำ พ.ศ. 2563 และระเบียบโรงพยาบาลตำรวจว่าด้วยการรับตัวผู้ป่วยคดีที่เป็นผู้ต้องหา ผู้ต้องกัก ผู้ต้องขัง หรือนักโทษเข้ารับการรักษายาบาลเป็นผู้ป่วยของโรงพยาบาลตำรวจ พ.ศ. 2557 ซึ่งวางหลักไว้ว่าผู้ต้องขังที่ได้รับอนุญาตให้ออกไปรักษาตัวนอกเรือนจำจะต้องใช้สิทธิของผู้ต้องขังตามที่ทางราชการจัดให้และห้ามเข้าอยู่ในห้องพักพิเศษแยกจากผู้ป่วยทั่วไป เว้นแต่ต้องพักรักษาตัวในห้องควบคุมพิเศษตามที่สถานที่ยกผู้ต้องขังจัดให้ และหากแพทย์มีความเห็นให้ผู้ป่วยคดีเข้ารับการรักษากับผู้ถูกร้องที่ 4 แล้ว โดยหลักให้รับตัวผู้ป่วยคดีไว้ที่ห้องผู้ป่วยที่โรงพยาบาลตำรวจจัดไว้สำหรับผู้ต้องหา ผู้ต้องขัง หรือนักโทษ เว้นแต่นายแพทย์ใหญ่จะพิจารณาอนุญาตเป็นอย่างอื่น

การที่อดีตผู้บริหารฯ ได้เข้าพักรักษาที่ห้องพิเศษแยกจากผู้ป่วยอื่นแทนที่จะเป็นห้องผู้ป่วยคดี โดยโรงพยาบาลตำรวจชี้แจงว่าเนื่องจากอดีตผู้บริหารมีโรคประจำตัวหลายโรค มีความสามารถที่จะชำระค่าห้องพักพิเศษได้ รวมถึงมีความจำเป็นต้องเปิดแผลซึ่งต้องมีความเป็นส่วนตัว แต่จากการตรวจสอบสภาพภายในห้องผู้ป่วยคดีพบว่า มีการติดตั้งฉากรกกันสำหรับคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้ป่วยกรณีที่บุคลากรทางการแพทย์จะต้องทำหัตถการอย่างเหมาะสมแล้ว ข้อชี้แจงของโรงพยาบาลตำรวจ (ผู้ถูกร้องที่ 4) จึงไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและไม่เป็นเหตุผลที่เพียงพอต่อการปฏิบัติกับอดีตผู้บริหารให้แตกต่างจากผู้ต้องขังป่วยรายอื่น การกระทำความดังกล่าวจึงเป็นการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม นอกจากนี้ ยังไม่ปรากฏว่าเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร (ผู้ถูกร้องที่ 1) มีการกำกับดูแลการใช้สิทธิในการรักษายาบาลให้เป็นไปตามกฎกระทรวงการส่งตัวผู้ต้องขังไปรักษาตัวนอกเรือนจำ พ.ศ. 2563 ที่ห้ามไม่ให้ผู้ป่วยคดีเข้ารักษาในห้องพิเศษแยกจากผู้ป่วยทั่วไป จึงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกร้องที่ 1 และผู้ถูกร้องที่ 4 กระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ต่อมา หลังจากผู้ถูกร้องที่ 4 ได้จำหน่ายตัวผู้ต้องขังอดีตผู้บริหารกลับมาับการรักษาต่อกับทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ (ผู้ถูกร้องที่ 2) เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2567 โดยแพทย์ของผู้ถูกร้องที่ 4 มีความเห็นให้ดูแลต่อเนื่องภายหลังจากการผ่าตัดซึ่งจะต้องทำแผลและให้ยาปฏิชีวนะ รวมถึงไปติดตามอาการตามนัดของแพทย์หลายครั้ง โดยแพทย์ของผู้ถูกร้องที่ 4 ได้สิ้นสุดการรักษาเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2567 แต่เมื่อพ้นระยะเวลาดังกล่าวกลับปรากฏว่าอดีตผู้บริหารยังคงอยู่ภายใต้การดูแลรักษาของผู้ถูกร้องที่ 2 มาโดยตลอด รวมระยะเวลากว่า 6 เดือน กว่าผู้ถูกร้องที่ 2 จะได้นำตัวอดีตผู้บริหารกลับไปควบคุมที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครเดิม ซึ่งเห็นว่าเป็นระยะเวลาที่นานเกินสมควร เนื่องจากไม่ปรากฏอาการเจ็บป่วยอื่นใดที่เป็นข้อบ่งชี้สำคัญให้อดีตผู้บริหารต้องอยู่รักษากับผู้ถูกร้องที่ 2 ต่อเนื่อง และการรักษาอาการทางจิตกับแพทย์ของผู้ถูกร้องที่ 2 ก็เป็นไปในฐานะผู้ป่วยนอกมาโดยตลอด กรณีนี้จึงมีเหตุอันควรเชื่อว่า ผู้ถูกร้องที่ 2 เลือกปฏิบัติต่อผู้ต้องขังอดีตผู้บริหารให้ได้รับประโยชน์มากกว่าผู้ต้องขังที่ป่วยรายอื่น จึงรับฟังได้ว่าผู้ถูกร้องที่ 2 กระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ประเด็นที่สอง กรณีร้องเรียนว่าผู้ต้องขังอดีตผู้บริหารถูกควบคุมตัวไปศาลอาญา โดยไม่มีการใส่เครื่องพันธนาการที่ข้อเท้า จากการตรวจสอบปรากฏว่า อดีตผู้บริหารรายนี้ถูกควบคุมตัวไปดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาล 5 ครั้ง โดยทุกครั้งมีการใส่กุญแจเท้า ยกเว้นเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2567 ที่อดีตผู้บริหารเพิ่งได้รับการผ่าตัดก้อนเนื้อที่อวัยวะ ทำให้ไม่สามารถเดินได้อย่างสะดวก เรือนจำฯ จึงใส่กุญแจมือแทน จึงเป็นกรณีที่เรือนจำฯ ได้กระทำการตามความเหมาะสมในการควบคุมตัวผู้ต้องขังเมื่อต้องออกไปนอกเรือนจำโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ ประเด็นนี้จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่ามีการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว กสม. ในคราวประชุมด้านการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2568 จึงมีมติให้มีข้อเสนอแนะไปยังกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกร้องที่ 3) ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร (ผู้ถูกร้องที่ 1) และทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ (ผู้ถูกร้องที่ 2) รวมทั้งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ตร.) ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของโรงพยาบาลตำรวจ (ผู้ถูกร้องที่ 4) และคณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องเรียนตำรวจ (ก.ร.ตร.) ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยใช้รายงานผลการตรวจสอบฉบับนี้เป็นข้อมูลประกอบด้วย พร้อมทั้งกำหนดมาตรการเพื่อมิให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนในลักษณะนี้อีก นอกจากนี้ ให้ผู้ถูกร้องที่ 4 จัดหาสถานที่เพื่อใช้เป็นห้องรักษาพยาบาลสำหรับผู้ป่วยคดีให้เพียงพอ และสำหรับผู้ป่วยคดีที่เป็นเพศหญิงเป็นการเฉพาะ เพื่อให้เกิดความสะดวกในการรักษาพยาบาล และการควบคุมผู้ต้องขังป่วยของเจ้าพนักงานเรือนจำให้เป็นไปตามอัตราที่กฎหมายกำหนด

**2. กสม. ตรวจสอบกรณีพิพาทการออก น.ส.ล. ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งปากขอตอนใต้ จ.สุราษฎร์ธานี
ทับที่ทำกินชุมชนไทดำ เน้นหน่วยงานเร่งรัดสอบเขตที่ดินและไม่ขับไล่ชุมชนจนกว่าจะได้ข้อยุติ**

นายจุมนพล ขุนอ่อน รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เปิดเผยว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้รับเรื่องร้องเรียนจากการออกหน่วยคลินิกสิทธิมนุษยชน ของ กสม. เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2567 ระบุว่า ผู้ร้องเป็นตัวแทนชุมชนไทดำหมู่ที่ 4 (บ้านไต้ท่า) ตำบลทรัพย์ทวี อำเภอบ้านนาเดิม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้รับความเดือดร้อนจากการที่ผู้ถูกร้องทั้งสาม ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอบ้านนาเดิม และองค์การบริหารส่วนตำบลทรัพย์ทวี (อบต. ทรัพย์ทวี) ไม่เร่งรัดสอบเขตเพื่อเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง (น.ส.ล.) แปลงทุ่งปากขอตอนใต้ จำนวน 2 ฉบับ ซึ่งออกทับที่อยู่อาศัยและที่ทำกิน อีกทั้งไม่จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน (ถนน) แก่ชุมชนไทดำ จึงขอให้ตรวจสอบ

กสม. ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงจากทุกฝ่าย หลักกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งปากขอตอนใต้ (พื้นที่พิพาท) มีการออก น.ส.ล. 2 ฉบับ ฉบับแรกออกเมื่อเดือนมกราคม 2547 เนื้อที่ราว 2,444 ไร่ และฉบับที่สองออกเมื่อเดือนพฤษภาคม 2558 เนื้อที่ราว 1,240 ไร่ เมื่อปี 2564 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ น.ส.ล. ทั้งสองฉบับทั้งระดับจังหวัดและระดับอำเภอเพื่อให้ทราบว่าที่สาธารณประโยชน์ทุ่งปากขอตอนใต้ทับที่ทำกินของชุมชนไทดำหมู่ที่ 4 ตำบลทรัพย์ทวี หรือไม่ โดยมีตัวแทนของชุมชนไทดำเข้าร่วมเป็นคณะทำงาน กสม. เห็นว่าผู้ถูกร้องทั้งสามได้พยายามแก้ไขปัญหามาโดยตลอด โดยได้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาคณะชุมชนไทดำ หมู่ที่ 1 และหมู่ที่ 4 ตำบลทรัพย์ทวี และได้ยื่นคำขอเร่งรัดสอบเขตที่สาธารณประโยชน์ตาม น.ส.ล. ทั้งสองฉบับต่อสำนักงานที่ดินจังหวัดสุราษฎร์ธานี สาขาบ้านนาสารแล้ว แต่ยังไม่สามารถหาข้อยุติได้ เนื่องจากข้อขัดข้องเรื่องสภาพพื้นที่ที่เปลี่ยนแปลงไปและปัญหาอุทกภัยทำให้หลักหมุดหายไปบางส่วน ในขั้นนี้ จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ถูกร้องทั้งสามกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ส่วนประเด็นการจัดให้มีถนนแก่ชุมชนไทดำนั้น จากการตรวจสอบปรากฏว่า อบต. ทรัพย์ทวี ผู้ถูกร้องที่ 3 ได้ดำเนินการปรับปรุงถนนให้แก่ชุมชนไทดำ หมู่ที่ 4 มาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2566 โดยขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าไม้ และขอรับการสนับสนุนงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2569 เพื่อก่อสร้างถนนคอนกรีตจากทางจังหวัดสุราษฎร์ธานี อีกทั้งยังได้เสนอโครงการขอสนับสนุนงบประมาณจากอำเภอบ้านนาเดิมเพื่อซ่อมแซมถนนบริเวณหมู่ที่ 4 ตำบลทรัพย์ทวี ที่ชำรุดเนื่องจากน้ำท่วมขังด้วย ในขั้นนี้จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ถูกร้องทั้งสามกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม กสม. เห็นว่า แม้ว่าผู้ถูกร้องทั้งสามจะมีหน้าที่ดูแลรักษา และคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ตาม น.ส.ล. และศาลปกครองนครศรีธรรมราชมีคำพิพากษาเมื่อเดือนมิถุนายน 2567 ยกฟ้องหน่วยงานของรัฐตามกรณีที่ดินที่ประชาชนไทดำ 8 ราย ยื่นฟ้องให้ศาลใช้ค่าเสียหายจากถูกเข้าทำลายพืชผลซึ่งปลูกอยู่ในที่สาธารณประโยชน์ทุ่งปากขอ เนื่องจากที่ดินดังกล่าวเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันและยังไม่มีกรออกโฉนด

ชุมชน แต่ในคำพิพากษาดังกล่าวศาลปกครองนครศรีธรรมราชมิได้วินิจฉัยในประเด็นเนื้อหาว่าชุมชนไทดำทำประโยชน์ในพื้นที่พิพาทมาก่อนการเป็นที่ดินของรัฐครั้งแรกหรือไม่ อีกทั้งกรณีนี้ยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของคณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหาที่ดินสาธารณะประโยชน์ ที่ดินเอกชนปล่อยทิ้งร้าง และปัญหาที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงมหาดไทย กสม. จึงเห็นว่า หากผู้ถูกร้องทั้งสามจะดำเนินการขับไล่ชุมชนไทดำให้ออกจากพื้นที่อาจเป็นการเสี่ยงต่อการละเมิดสิทธิในการมีชีวิต สิทธิในความปลอดภัยของบุคคล สิทธิในการไม่ถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว และ เคหสถาน หรือสิทธิในการครอบครองอย่างสงบของผู้ร้องและชุมชนไทดำ อีกทั้งการดำเนินการแก้ไขปัญหาที่ล่าช้าอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในการถือครองที่ดิน (secure tenure) และการเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานได้อย่างเพียงพอซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการดำรงชีพที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องของประชาชน ตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ICESCR) ที่ประเทศไทยเป็นภาคีและมีพันธกรณีต้องปฏิบัติตาม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น กสม. ในคราวประชุมด้านการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2568 จึงมีมติให้ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนต่อจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ผู้ถูกร้องที่ 1) อำเภอบ้านนาเดิม (ผู้ถูกร้องที่ 2) และ อบต. ทรัพย์ทวี (ผู้ถูกร้องที่ 3) รวมทั้งสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 11 (สุราษฎร์ธานี) เพื่อดำเนินการ สรุปได้ดังนี้

ให้ผู้ถูกร้องที่ 2 และที่ 3 เร่งรัดการนำชี้แนวเขตเพื่อรังวัดสอบเขตที่ดินตาม น.ส.ด. ทั้งสองฉบับที่เป็นข้อพิพาท และเสนอผลการรังวัดพื้นที่ดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหาที่ดินสาธารณะประโยชน์ฯ กระทรวงมหาดไทยพิจารณาโดยเร็ว

ให้ผู้ถูกร้องที่ 1 กำกับดูแลไม่ให้ผู้ถูกร้องที่ 2 และที่ 3 ดำเนินการบังคับขับไล่ชุมชนไทดำ หมู่ที่ 1 และ หมู่ที่ 4 ตำบลทรัพย์ทวี ออกจากพื้นที่จนกว่าคณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหาที่ดินสาธารณะประโยชน์ฯ กระทรวงมหาดไทยจะพิจารณาแก้ไขปัญหากรณีดังกล่าวแล้วเสร็จ และให้เร่งรัดการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2569 งบอุดหนุนเฉพาะกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อก่อสร้างถนนคอนกรีตบริเวณหมู่ที่ 4 ตำบลทรัพย์ทวี ให้แก่ผู้ถูกร้องที่ 3 ทั้งนี้ ให้สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 11 (สุราษฎร์ธานี) เร่งรัดการอนุญาตให้ผู้ถูกร้องที่ 3 ใช้พื้นที่ป่าไม้ บริเวณหมู่ที่ 4 ตำบลทรัพย์ทวี เพื่อก่อสร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน (ถนน) โดยเร็วด้วย

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

15 สิงหาคม 2568